

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 01 sierpnia 2019 r.

Poz. 9434

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr WNP-I.4131.148.2019

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 1 sierpnia 2019 r.

dotyczy uchwały nr XV/361/2019 Rady m.st. Warszawy z dnia 4 lipca 2019 r. w sprawie określenia wzoru wniosku o wypłatę dodatku energetycznego.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 1 sierpnia 2019 r.

WNP-I.4131.148.2019

**Rada m.st. Warszawy
pl. Defilad 1
00 – 901 Warszawa****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2019 r. poz. 506 i 1309)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XV/361/2019 Rady m.st. Warszawy z dnia 4 lipca 2019 r. w sprawie określenia wzoru wniosku o wypłatę dodatku energetycznego w zakresie oświadczenia z pkt 6.1. załącznika do ww. uchwały.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 4 lipca 2019 r. Rada m.st. Warszawy podjęła uchwałę nr XV/361/2019 w sprawie określenia wzoru wniosku o wypłatę dodatku energetycznego (zwaną dalej „Uchwałą”). Wzór wniosku stanowi załącznik do Uchwały.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Mazowieckiemu w dniu 11 lipca 2019 r.

Jako podstawę prawną Uchwały wskazano art. 5d ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm., zwanej dalej „u.p.e.”). W myśl przywołanego przepisu rada gminy określa, w drodze uchwały, wzór wniosku o wypłatę dodatku energetycznego.

W pkt 6.1. załącznika do Uchwały zawarto oświadczenie, podpisywane przez wnioskodawcę, o treści: „Oświadczam, że powyższe informacje są zgodne z prawdą i jednocześnie przyjmuję do wiadomości, że podanie nieprawdziwych danych skutkować będzie odpowiedzialnością karną z art. 286 § 1 Kodeksu karnego, stanowiącego: „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzania własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”.

Przed wszystkim należy podnieść, że brak jest umocowania prawnego, podstawy ustawowej, uprawniającej Radę m.st. Warszawy do wprowadzenia obowiązku składania przez wnioskującego oświadczenia zawierającego uprzedzenie o odpowiedzialności karnej z art. 286 § 1 kodeksu karnego. Akty prawa miejscowego, a takim aktem jest przedmiotowa Uchwała, winny być podejmowane na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Żaden przepis, a w szczególności art. 5d ust. 2 u.p.e., nie przewiduje możliwości żądania od wnioskodawcy składania oświadczenia określonego we wzorze wniosku. Oświadczenie takie nie stanowi warunku przyznania dodatku energetycznego. Z tego względu wymóg złożenia oświadczenia z pkt 6.1.

załącznika do Uchwały pozostaje w sprzeczności z wymienionym w podstawie prawnej art. 5d ust. 2 u.p.e., stanowiąc o przekroczeniu zakresu upoważnienia ustawowego.

Na tle orzecznictwa sądowoadministracyjnego, wydanego w podobnych sprawach dotyczących aktów prawa miejscowego, w których określono formularze zawierające pouczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, wskazać można generalną tezę, że upoważnienie do uprzedzania o takiej odpowiedzialności musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie (za: wyrok SN z 18.05.2009 r., IV KK 459/08). Każdorazowo więc – jeżeli ustawodawca zamierza nadać wymaganym oświadczeniom składanym przez zainteresowane podmioty rygor odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń (zeznań), to rygor ten wprowadza wprost do ustawy. Ustalając wówczas kompetencję organu samorządu do określenia wzoru wniosku, deklaracji lub podobnego formularza, ustawodawca winien przewidzieć w treści upoważnienia wymóg pouczenia o odpowiedzialności karnej.

Ponadto zauważyć należy, że treść oświadczenia z załącznika do Uchwały wskazuje na odpowiedzialność karną z art. 286 § 1 kodeksu karnego wskutek podania nieprawdziwych danych we wniosku. Tymczasem okoliczność ta, zgodnie z opisem czynu zabronionego w powołanym przepisie, nie jest jedyną i wystarczającą przesłanką ewentualnej, co należy podkreślić, odpowiedzialności karnej. Nie stanowi o wypełnieniu wszystkich koniecznych znamion przestępstwa oszustwa. W tej sytuacji treść przyjętego przez Radę m.st. Warszawy oświadczenia wprowadza wnioskujących w błąd.

W konkluzji przyjąć należy, że zasadnym jest stwierdzenie nieważności Uchwały jedynie w części wskazanej w petitum rozstrzygnięcia nadzorczego tj. w odniesieniu do oświadczenia z pkt 6.1. załącznika do Uchwały, co nie wpływa na obowiązywanie wzoru wniosku w pozostałym zakresie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Miastu przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa w zakresie określonym w petitum rozstrzygnięcia, z dniem jego doręczenia.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipiera